XI. évf. 5. szám 1999. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Jim Murphy: Ezek közül legnagyobb a szeretet

Katona István: Lelkiismeretvizsgálat a szeretet szerint



③ Isten népe – misztériumokban élő nép



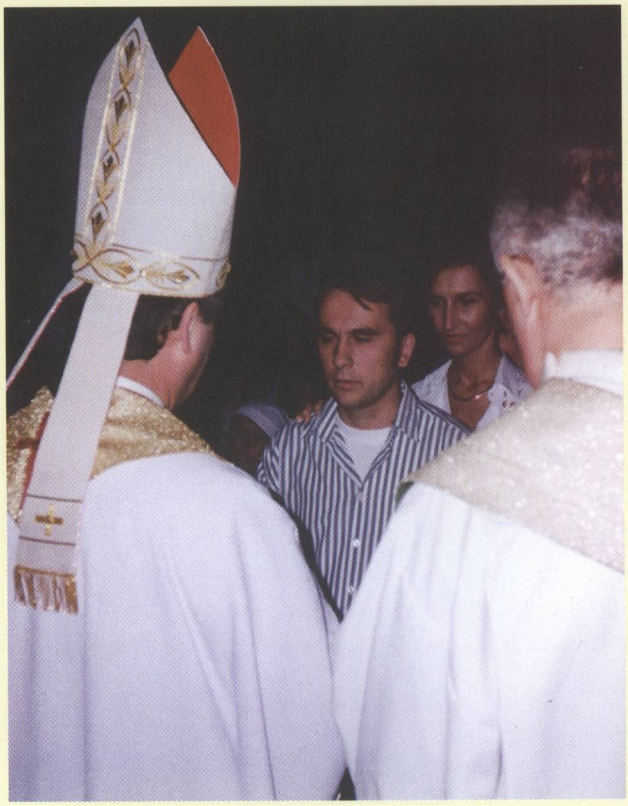


„A bérmálás szentsége bevezeti az embert az Istennel való kapcsolatba és az emberi közösségbe; az egymáshoz tartozásba, a szeretetbe és a szolgálatba." (Michael Marsch)

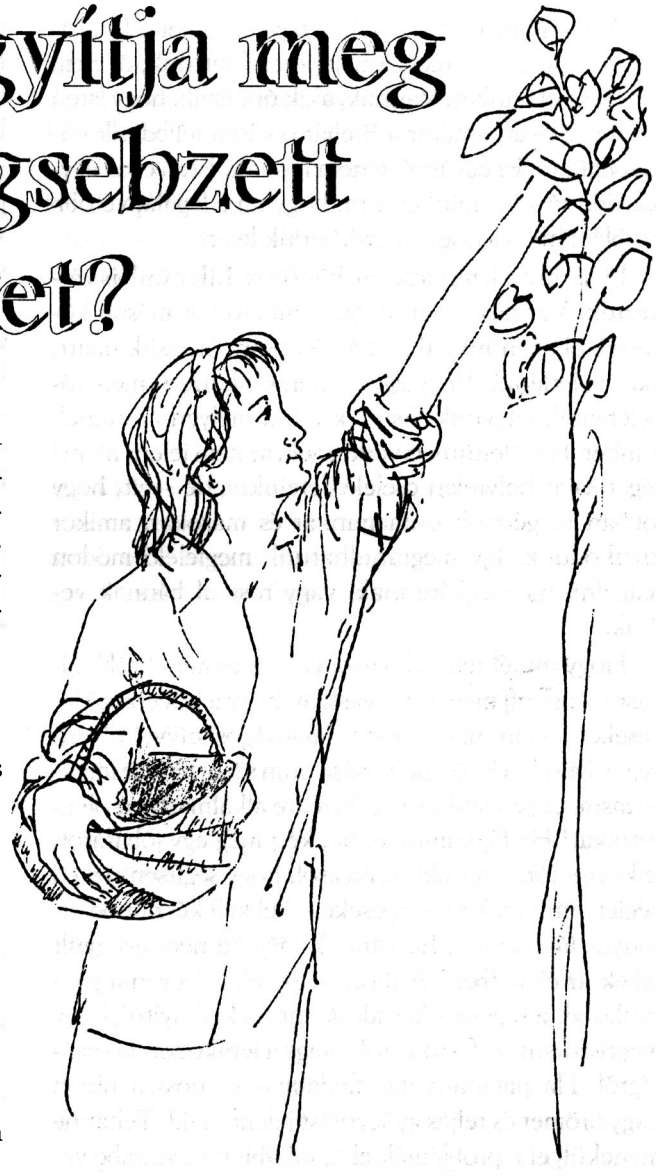
A püspök szolgáltatja ki oly módon — mint az apostolok —, a bérmálandók fölé tárja kezét, majd egyenként megkeni homlokukat szent olajjal.

Ezzel mások üdvösségének szolgálatára szentel az Egyház. Ez egy nagy bátorítás: a Szentlélek erejével megmenthetsz másokat, győzhetsz a gonosz fölött.

A Szentlélek adományokat ad (karizmákat), amelyek által hatékonyabbá válik mások szolgálata. Az egyén részéről nagyon fontos a hitben és szeretetben való odaadás, hogy készséges eszközzé váljon Isten terveinek megvalósulásában. Ez az egyszeri történés folyamatot indít el: az Úrral való mélyebb kapcsolatot, lelki szemléletet a világ dolgaival, örömöt és lendületet. Ezért kell imádsággal és a Szentírás tanulmányozásával előkészülni rá.



Hogyan gyógyítja meg Isten a megsebzett szíveket?



Egyszer egy olyan emberrel találkoztam, aki soha nem vétkezett! Madrasban, Indiában történt. Egy piactéren futottam vele össze. Mivel mindketten érdeklődtünk a vallások iránt, a beszélgetés hamar komolyra fordult. Amikor elmondtam neki, hogy hitem szerint Isten megbocsát azoknak, akik beismerik bűneiket, azt válaszolta, hogy ő soha életében nem tett semmi rosszat!

– Soha nem hazudott? – kérdeztem.

– Nem, soha – volt a válasz.

– Úgy értsem, hogy soha nem lopott el semmit, és nem gyűlölt senkit?

– Nem, egyszer sem.

– Nem követett el házasságtörést?

– Nem.

– Nem volt engedetlen a szüleinek?

– Nem.

– Nem csalt a vizsgákon, és soha nem puskázott?

– Nem, soha.

Ekkor már teljesen tanácstalan voltam. De aztán egy újabb gondolatom támadt.

– Biztosan nagyon büszke rá, hogy soha nem vétkezett – mondtam, hogy ezzel csapdát állítsak neki.

– Igen – válaszolta –, nagyon, nagyon büszke vagyok erre.

– Látja – mondtam –, most vétkezett életében először! Maga egy büszke ember!

Erre hangosan felnevetett és gratulált, hogy rajtakaptam az egyetlen bűnön, amit valaha is elkövetett.

Lehet, hogy nem vagyunk olyan büszkék, mint ez az ember, de mindnyájan beleestünk Ádám hibájába. Ádám megtagadta Istennek azt a jogát, hogy irányítsa az életét, és a saját útját választotta – és mi mindnyájan ugyanezt tettük. Nehéz beismerni, hogy fellázadtunk Isten ellen, és megtagadtuk Tőle a jogot, hogy Istenként uralkodjon az életünkben.

Ha ezt nem valljuk be – és ez az önzés az emberiség alapvető problémája –, akkor az életünkben levő sebek kezelgetése és a szükségeinkkel való foglalkozás csak késlelteti az elkerülhetetlent.

A fájdalomcsillapítók ugyanis nem tudják életben tartani a halálán lévő rákos beteget. Megszüntetik ugyan a fájdalmat – és ez is fontos, amikor valaki szenved –, de miért szedjünk fájdalomcsillapítót, ha van gyógyszer a rák meggyógyítására?

Így van ez velünk is, amikor érzelmi fájdalomcsillapítókat keresünk, és letagadjuk igazi problémáinkat.

Csodálatos módon Isten arra vágyik, hogy megbocsásson nekünk, ha bevalljuk büszkeségünket, önzésünket, és kérjük a bocsánatát. Ezzel kapcsolatos mély,

belső reakcióink csak megerősítik azt az igazságot, hogy ezt meg kell tennünk.

Azzal, hogy Isten felhívja a figyelmünket a lázadásunkra, még nem mondott ítéletet felettünk, és nem utasított el minket. Vannak, akik úgy érzik, hogy Isten elvetette őket, amikor a Bibliát olvasva felfedezik bűnösségüket. Ez egyáltalán nem így van! Isten ezzel egyszerűen rávezet minket arra, hogy mi a legalapvetőbb problémánk, és hogyan győzhetjük le azt.

De nem csak mi vagyunk bűnösök. **Ellenünk is vétkeztek**. Vannak olyan dolgok, amelyeket mások követtek el ellenünk, akár szándékosan, önzésük miatt, akár véletlenül. Vagy egyszerűen csak azért, mert tökéletlenek vagyunk. És ezek mind mélyen érintenek minket. Ha ellenünk is vétkeznek, az nem jelent mentséget saját helytelen cselekedeteinkre, de segít, hogy jobban megértsük önmagunkat és másokat, amikor küszködünk. Így megtanulhatunk megfelelő módon reagálni, ha megbántanak, vagy rosszul bánnak velünk.

Hogy minél teljesebb gyógyulást, és minél több áldást tapasztalj meg, azt javaslom, hogy a következő lépéseket lassan, figyelmesen, imádságos szívvel olvasd végig. Minden lépés elolvasása után szánj időt az imádkozásra, és próbáld a saját életedre alkalmazni az olvasottakat! Ha fájdalmas lenne, kérj meg egy jóbarátot, lelki vezetőt, vagy akit ő javasol, hogy segítsen neked végigmenni ezeken a lépéseken. Fel kell készülnöd bizonyos fájdalomra, ha vannak még be nem gyógyult sebek az életedben! Ahhoz, hogy teljes legyen a gyógyulásod, a régi sebeket időnként fel kell nyitni, hogy megtisztítsuk a „fertőzéstől", vagy a lerakódott keserűségtől. Ha pillanatnyilag fájdalmas is, hosszú távon nagy örömet és teljes gyógyulást jelent majd. Tehát ne menekülj el a problémák elől, inkább nézz szembe velük, mert csak elodáznád azt a pillanatot, amikor mindenképpen „operációra" lesz szükséged.

Hogyan gyógyítja meg Isten a sebeket?

1. lépés: Ismerd be, hogy gyógyulásra van szükséged!

Az emberek többségének ez nem jelent problémát. De ha sebeket hordozunk, és nem ismerjük be, hogy szükségben vagyunk, akkor nem adunk helyet az életünkben a gyógyulásnak, segítség-adásnak. Ha beismerjük, hogy gyógyulásra van szükségünk, az már a helyes gondolkodás és az őszinteség jele!

Mindnyájunknak szükségünk van gyógyulásra és növekedésre érzelmileg és jellemünkben egyaránt. **Ez alól te sem vagy kivétel!** Ha készek vagyunk a tanulásra és az alázatra, lehetőséget adunk Istennek, hogy munkálkodjon az életünkben. Vannak, akik félnek attól, hogy szükségeiket beismerjék, mert az elutasítástól tartanak. Valójában ennek az ellenkezője az igaz. Ha beismerjük szükségeinket, az emberek általában csak jobban tisztelnek őszinteségünkért. Biztosan mindnyájunk életében előfordult már olyan eset, amikor szükségeinket feltárva sebezhetővé váltunk, és valaki nem szeretetben, nem bölcsen viszonyult hozzánk. Rossz lenne azonban, ha egy ilyen negatív tapasztalat visszatartana annak a gyógyulásnak az elfogadásától, amit Isten kínál. Emelkedj tehát felül mások helytelen cselekedetein! Ne engedd, hogy a korábbi elutasítás a jövőre nézve is meghatározza a cselekedeteidet, hozzáállásodat!

Kezdd azzal, hogy őszinte leszel Istenhez! Ő úgyis mindent tud. Ő biztos, hogy nem utasít el téged. Csak arra vár, hogy őszinte légy Hozzá, hogy rád áraszthassa szeretetét. Vele mindent megoszthatsz.

Mondd el bátran Istennek sérüléseidet, félelmeidet, csalódásaidat – vagyis mindent! Isten szereti az őszinteséget.

Azután őszintén tárd fel mindezt valaki más előtt is [katolikusoknál: egy pap előtt – szerk. megj.], aki tud segíteni, hogy végigjárd a gyógyuláshoz vezető lépéseket.

Ha másoknak fájdalmat okoztál, akkor el kell menned hozzájuk, és mindent jóvá kell tenned. Ez is része annak, hogy elismerjük azt, milyen nagy szükségünk van Istenre. Ezt nem azért kell megtenni, hogy Isten megbocsásson, hanem azért, mert már megtapasztaltuk az Ő bocsánatát. Az Istennel való jó kapcsolatunk egyik gyümölcse az lesz, hogy másokkal is helyre akarjuk állítani az összetört kapcsolatokat.

Összefoglalásképpen valahogy így néznek ki a gyógyuláshoz, teljességhez vezető lépések, amelyek szoros összefüggésben állnak szükségeink őszinte beismerésével:

1. Légy őszinte szükségeiddel, bűneiddel kapcsolatban! Az őszinteség ezen a területen felszabadítja Isten kegyelmét az életünkben.
2. Fogadd el Isten kegyelmét! A kegyelem Isten szeretetének, elfogadásának és megbocsátásának ajándéka, és ez biztonságot ad Őbenne. Ez a biztonságérzet hitet támaszt a szívünkben Isten iránt.

3. Bízzál Istenben és másokban! A hit biztonságérzetet nyújt és segít, hogy igazi kapcsolatba kerülj Istennel és másokkal.
4. Építsd tovább a kapcsolatodat Istennel és az emberekkel! A szeretetteljes, bizalmas kapcsolat azáltal válik lehetővé, hogy megalázzuk magunkat. Isten fel tudja szabadítani a szeretet és megbocsátás áradását mind másoktól mifelénk, mind pedig a mi szívünkből mások felé.

Ennek az ellenkezője is lehetséges:

1. Összetört kapcsolatok. Ilyenkor nagyon nehéz egymásban megbízni.
2. Vádaskodás. Ha nem jó a kapcsolatunk másokkal, akkor könnyen vádaskodunk, kritizálunk. Ilyenkor a „törvény" szerint járunk, és nem a kegyelem útján. Emiatt vagyunk bizalmatlanok másokkal szemben.
3. Bizalmatlanság. Amikor bizalmatlanok vagyunk, gyakran kivetítjük ezt az érzésünket másokra, és úgy érezzük, hogy ők nem bíznak bennünk. Ennek hatására egyre feszültebb légkör alakul ki, és szinte falak emelkednek közöttünk.
4. Falak. A falak elválasztást okoznak, amely a szív szerinti kapcsolat tökéletes ellentéte.

Amikor őszinték akarunk lenni a szükségeinket illetően, fontos, hogy világosan különbséget tudjunk tenni a bűn, a sebek és a kötelékek között. A bűn miatt megbocsátásra, a sebek esetében gyógyulásra, a megkötözöttségeknél pedig szabadulásra van szükségünk. Van úgy, hogy mindhárom területen segítségre van szükségünk. A sebeket nem lehet úgy megvallani, mint a bűnt, mert a lelki sérülés nem bűn. **De ha emiatt helytelenül reagáltál, Isten ezért téged tesz felelőssé.** Valójában Isten nem úgy nézi a dolgot, hogy a másik 80%-ban hibás, te pedig 20%-ban. Isten szemében mindketten 100%-osan felelősek vagytok saját cselekedeteitekért. Amíg nem ismered el 100%-os felelősségedet mindazért, amit tettél, a gyógyulás útja el van zárva az életedben. Miért? Ha elutasítóan, keserűséggel, meg nem bocsátással reagáltál, ez elzárja az utat Isten gyógyítása és megbocsátása elől. *„Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsáttok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket."* (Mt 6,14-15)

Ennek a pontnak az összefoglalásaként nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy őszintén tárjuk fel, ha gyógyulásra van szükségünk. Sok ember életében megfigyeltem, hogy mennyi mindent tesznek Istenért, de ezt beárnyékolja az, hogy bizonyítani akarnak, és azt várják, hogy mások elismerjék őket, hiszen bizonytalanok magukban, és abban, amit tesznek. Az Isten és mások iránti szolgálatnak biztonságérzetből és a teljesség tudatából kell fakadnia, nem pedig mások elismerésének kereséséből, vagy abból a vágyból, hogy „valakik" legyünk. Hosszú távon kedvesebbek leszünk Istennek, sokkal jobban fogjuk érezni magunkat, és szívesebben végezzük a feladatainkat – és így nagyobb áldást is jelentünk mások számára –, ha hagyunk időt a növekedésre, az érzelmi gyógyulásra.

2. lépés: Valld meg a negatív érzéseket!

Vannak, akik úgy élik le az életüket, hogy negatív érzéseket halmoznak fel. Nem tanultuk meg, hogy miként azonosítsuk, és hogyan nyilvánítsuk ki az érzéseinket, ezért negatív érzelmeket, haragot, csalódottságot, félelmet, keserűséget és bűntudatot halmoztunk fel kora gyermekségünk óta. A ki nem mondott érzelmek felhalmozódnak bennünk. Egyik érzelmet a másik után nyomjuk el magunkban, és ez olyan, mintha egy műanyag szemeteszsákba egyik halom szemetet gyömöszölnénk bele a másik után. A végén valami úgyis elromlik. A nem azonosított, és ki nem mondott érzelmek nagyon súlyos következményekkel járhatnak. A gyomorfekélytől az öngyilkosságig bármi bekövetkezhet. Mivel nem tanultuk meg, hogy hogyan kell leküzdenünk a nehézségeket, fizikálisan talán felnövünk, de érzelmi fejlődésünk teljesen visszamarad. Ez bizony nagy akadály az Istennel és a másokkal való kapcsolatunkban, és az adás és elfogadás területén is. Azok az érzések, amelyek a leggyakrabban felhalmozódnak: az elutasítás, harag, félelem és bűntudat.

Dr. Phil Blakely, keresztény pszichológus szerint szükséges, hogy „kibeszéljük" azokat az érzéseket, amelyek felgyülemlettek bennünk. Fontos, hogy legyen valaki, aki segít ezt megtenni. A kereszténynél ennek feltétlenül imádsággal kell kezdődnie.

Ha nem Jézushoz fordulunk mindenek előtt és mindenek felett, soha nem éljük át a gyógyulást!

Ő a mi Teremtőnk, a mi mennyei Atyánk. Szeretné, ha megosztanánk Vele az érzéseinket, mert Ő valóban törődik velünk.

Természetesen másokkal is jó beszélgetni. Fontos, hogy olyan barátaink legyenek, akik engedik, hogy önmagunkat adjuk, de eléggé szeretnek ahhoz, hogy figyelmeztessenek, amikor hibázunk.

Nem az elnyomott érzelmek jelentik a probléma gyökerét, de komoly akadályt képezhetnek a probléma gyökerének felismerésében, és maguk is komoly gondokat okozhatnak, ha sokáig elnyomjuk őket. Persze az érzelmek kibeszélése önmagában még nem csodaszer. De felszabadítja az utat, hogy a probléma gyökerével tudjunk foglalkozni. Ha a megnövekedett bűntudatról beszélünk, ez még nem jelenti azt, hogy a bűntudat okát felszámoltuk. Itt van a relativista pszichológia legnagyobb hibája. Ha az emberek beszélnek a bűntudatról, akkor egy időre jobban érzik magukat, de hosszú távon, ha nem ismerjük el a felelősségünket Isten törvényeinek a megszegéséért, a bűntudat érzése visszatér (hacsak az ember lelkiismerete teljesen érzéketlenné nem válik, és el nem veszíti minden érzékenységét). Az érzelmek önmagukban nem bűnösök, de eredményezhetnek bűnös indulatokat, ha negatív módon Isten, magunk vagy mások ellen irányulnak. Ezért van szükségünk arra, hogy Istennek a Bibliában leírt törvényeihez szabjuk magunkat, azok szerint mérjük le, hogy érzelmeink bűnösök-e vagy sem. Ha bűnösök, akkor **egészségtelennek** és **rossznak** kell tekinteni őket.

Isten nem akarja, hogy az érzéseink szerint, vagy az érzéseinkért éljünk. Vannak, akik úgy gondolják, ha valami után jól érzik magukat, az jó, és ha nem, akkor rossz. Lehet, hogy ez jó egzisztencialista felfogás, de semmiképpen nem helyes bibliai kereszténység. A Bibliában kijelentett igazság és nem az érzéseink kell, hogy vezessenek minket. Isten adta nekünk az érzelmek képességét, de bátorításul szánta őket, hogy helyes döntéseket tudjunk hozni. Ha nem Isten törvénye szerint élünk, akkor eltorzítjuk eredeti szándékát az érzelmekkel kapcsolatban, és arra használjuk őket, hogy önző, élvhajhász életünket igazoljuk vele. Isten nem azért adta nekünk az érzelmi képességet, hogy az érzéseink uralkodjanak rajtunk, hanem azért, hogy segítsenek az Isten szerinti életben. Vannak, akiket teljesen az érzéseik uralnak, míg mások nem is tudják, hogy mélyebb érzések is léteznek. Annyira elnyomták az érzelmeiket, hogy úgy gondolják, nagyon „keresztény" dolog, ha egyáltalán nem mutatunk érzelmeket. Ez azonban nem az érettség, vagy „lelkiség" jele. Isten kiegyensúlyozott életet akar nekünk adni, hogy kifejezzük, és élvezzük az érzéseinket, hogy őszintén és építően tudjunk velük bánni, és nem akarja, hogy érzelmeink foglyai legyünk.

Férjek, édesapák és lelki vezetők nagy segítségére lehetnek környezetüknek, amikor engedik, hogy érzéseik szabadon kifejezésre jussanak. Az a vágyunk, hogy másokat vezessünk, teljesen hatástalan vagy káros is lehet, ha ezt a szabadságot nem adjuk meg másoknak. Ha lehetőséget adunk a környezetünkben élőknek az őszinteségre, segítségükre lehetünk, hogy mélyebb kapcsolatba kerüljenek Istennel. Akiket vezetünk, jobban fognak bennünk bízni, és megérzik, hogy elköteleztük magunkat feléjük, és ez nekünk is nagyobb szabadságot ad, hogy tanácsokkal lássuk el őket az életben. Bizalom nélkül nincs vezetői hatalom. Ha lehetőséget adunk az embereknek az őszinteségre, „kegyelmet adunk", ami nekünk is biztonságérzetet nyújt, hogy őszinték legyünk nemcsak az érzéseinket, hanem a szükségeinket illetően is.

Ha azok, akiket vezetünk nem tudnak bízni másokban, különösen a vezetőkben, akkor lehet, hogy nem tanulták meg őszintén kinyilvánítani az érzéseiket a szeretet és elfogadás légkörében.

Egyszer Sally, a feleségem elmondott nekem egy személyes problémát. Az első reakcióm az volt, hogy tanácsot adjak neki, hogyan juthat ki ebből a nehézségből. Soha nem felejtem el, amit ezután mondott. „Nem azért jöttem hozzád, hogy kioktass vagy prédikálj nekem!" – mondta. „Tudom, mit kell tennem. Ha kioktatsz, úgy érzem, hogy nem is figyelsz rám, és nem törődsz velem. **Szükségem van valakire, aki meghallgat. Ha veled sem beszélhetem ezt meg, akkor kihez menjek?"**

Még akkor elhatároztam, olyan férj akarok lenni, akivel a felesége – és természetesen mások is – szabadon, biztonságérzettel megoszthatják az érzéseiket, anélkül, hogy ítélkezéstől, prédikálástól vagy elutasítástól kellene tartaniuk. Persze másokkal is meg kellett tanítanom azt, hogyan tegyék ezt negatívumok és követelődzés nélkül.

Ahhoz, hogy az érzelmi elnyomásnak és bizalmatlanságnak ezt a negatív körforgását megakadályozzuk, kérnünk kell Istent, adjon lehetőséget, hogy megoszthassunk dolgokat egy olyan vezetővel, akivel szabadon és őszintén tudunk beszélni az érzelmeinkről. (Természetesen meg is kell bocsátanod mindazoknak, akik a múltban nem adták meg számodra ezt a szabadságot.) Ne azért oszd meg érzéseidet másokkal, hogy őket is meggyőzd a magad igazáról, hanem, hogy igazán őszinte légy!

Az őszinteség nem az önmagában vett végcél. Lehet nagyon őszintének és ugyanakkor kegyetlennek lenni. Ha valaki hidegen, érzéketlenül felsorolja a hibáidat, teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy milyen hatással lesz ez rád, akkor az őszintesége nem valami nagy erény,

sőt pont az ellenkezője: a szeretet hiányának a megnyilvánulása. Lehet, hogy egy bűnös „őszinte" a bűneit illetően, de a megbánás legkisebb jelét sem mutatja tettei miatt. Az kell, hogy vezéreljen az őszinteségre, hogy olyanná legyünk, amilyenné Isten akar formálni, nem pedig az, hogy kitárjuk az érzelmeinket vagy kialakítsunk néhány jó kapcsolatot.

Ha egy vezető megbántott, vagy nem értünk vele egyet, a mi felelősségünk, hogy először Istenhez forduljunk, és csak utána hozzájuk. Ha nem értjük meg valamelyik döntésüket még akkor sem, miután már imádkoztunk, megkérhetjük őket, hogy fejtsék ki álláspontjukat. Lehetnek vélemény-különbségeink, de ez nem szabad, hogy befolyásolja a hozzáállásunkat. Eltérő lehet a véleményünk anélkül, hogy ítélkeznénk vagy megszakítanánk a közösséget. Az egység hiánya soha nem a vélemény-különbségekből fakad. Akkor alakul ki, ha a vélemény-különbség helyett kritizálunk vagy ítélkezünk. **Az egység hiányát mindig meg lehet oldani nagyobb alázattal és megbocsátással.** Isten a szíveket vizsgálja, és segít növekedni azáltal, hogy nyitottak és őszinték vagyunk az érzéseinket illetően.

Összefoglalásképpen: fontos, hogy kibeszéljük az elnyomott érzéseket. Ha visszatartjuk őket, az egészségtelen és helytelen viszonyuláshoz vezet. De ha elmondjuk őket, Isten azt akarja, hogy vállaljuk is a felelősséget azért, hogy ezt hogyan tesszük, és mennyire engedjük, hogy az érzéseink befolyásolják beszédünket, cselekedeteinket és hozzáállásunkat.

Az őszinteség és a cselekedeteinkért érzett felelősség lehetővé teszi, hogy elfogadjuk Isten gyógyítását, amikor érzelmi sérülésekben szenvedünk.

Floyd McClung: Isten atyai szíve – V.

Gyógyítsuk meg Krisztus Testének sebeit!

Most meg szeretnék osztani veletek néhány gondolatot arról, hogy hogyan látom én az egység és a kiengesztelődés pillanatnyi állapotát a keresztények között, és hogy miként járulhat hozzá ehhez a folyamathoz a pünkösdi és a karizmatikus mozgalmak sora.

Valósítsuk meg a hit ökumenizmusát!

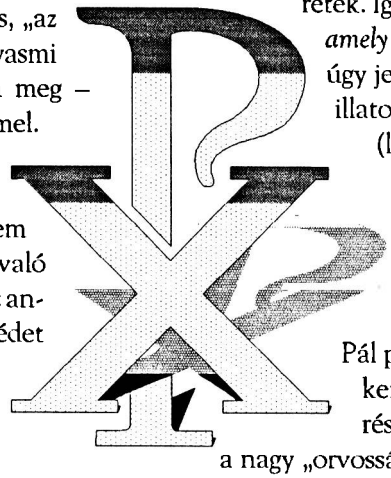
Úgy látom, hogy a legtöbb, amit a pünkösdi, az evangéliumi és a karizmatikus mozgalmak tehetnek az egység megvalósítása érdekében, az a hit ökumenizmusának kibontakoztatása. Két különböző ökumenizmus lehetséges: a hit ökumenizmusa és a hitetlenség ökumenizmusa. A hit ökumenizmusa mindazokat magában foglalja, akik hiszik, hogy Jézus Isten Fia és hogy az Isten három személyből áll: Atya, Fiú és Szentlélek. A hitetlenség ökumenizmusa magában foglalja azokat, akik megelégszenek ezen dolgok „magyarázatával" és sokkal inkább érdekli őket az írások megmagyarázása, mint maga a hit. Ebben a második esetben lehetséges, hogy mindenki ugyanabban a dologban hisz, mivel többé senki sem hisz egyáltalán semmiben.

Mi a hit ökumenéjéhez járulunk hozzá, amikor együtt kinyilvánítjuk, hogy Jézus az Úr. Néhányan úgy gondolják manapság, hogy lehetséges, sőt szükséges, hogy elvessük a keresztény egység gondolatát azért, hogy folytatni lehessen a párbeszédet a különböző vallások között. Ám azt kijelenteni, hogy Jézus az Úr, valójában azt jelenti, hogy az Ő egysége mellett teszünk tanúságot. Pál írta: *„Bár beszélnek istenekről az égen és a földön – tudniillik sok istenük és sok uruk van –, nekünk azonban egy az Istenünk: az Atya, akitől minden származik, s mi érte vagyunk; egy az Urunk: Jézus Krisztus, aki által minden van, és mi is általa vagyunk"* (1Kor 8,5-6).

Az apostol akkor írta ezeket a szavakat, amikor a keresztény hit még éppen csak megjelenőben volt, mint egy kisded újszülött, körülvéve a világ számos befolyásos és hatalmas vallásával és kultuszával. Az a bátorság,

ami ma kell ahhoz, hogy valaki higgyen abban, hogy Jézus az „egyetlen Úr", elhalványul ahhoz a bátorsághoz képest, amelyre Szent Pál korában volt szükség. Ám a „Szentlélek ereje" csak azoknak adatik meg, akik megvallják Jézust Uruknak, a szó legszorosabb értelmében.

Az én tapasztalatom mindenesetre ez. Teológusként csak azután kezdtem rájönni, hogy mit is jelent a „Szentlélek ereje", miután eldöntöttem, hogy elvetek mindent – szó szerint mindent, még intellektuális értelemben is – Jézus Krisztus, „az egyetlen Úr" kedvéért. Ez valami olyasmi volt, amit éppen akkor tapasztaltam meg – hogy úgy mondjam – a saját szememmel. És úgy gondolom, hogy mindenki számára ez az egyetlen út. Az a tény, hogy „erős" hitünk van Jézus Krisztusban, nem érinti hátrányosan a többi vallással való párbeszédünket, hanem inkább kedvez annak, mivel így valódi „vallásos" párbeszédet eredményez, amelyben a hit a legfontosabb dolog, és Isten nincs alávetve a puszta emberi érdekeknek, még ha oly nemesek is azok.



Teremtsünk ökumenikus lelkiséget!

Sokszor éreztem úgy, hogy személyesen kapok felszólítást az ökumenikus lelkiség kialakítására, amely kiegészíti és alátámasztja az ökumenikus teológiát és gyakorlatot. Az ökumenikus lelkiséget úgy tekintettem, mint az Isten Igéjéhez való közeledést, ami nem egyedülállóan vagy elsősorban a mások evangelizálására vagy a feléjük való kinyilatkoztatásra irányul, hanem inkább az egyes ember növekedésére a Lélekben való élete során, azaz más szóval, az ember szentségben való növekedési funkciójának bekapcsolására. Egy olyan kinyilatkoztatás, amelyet nem élnek meg a valós életben, igen kicsi eséllyel indul útnak mások meggyőzésére. VI. Pál egyszer pontosan ezt mondta: *„A ma élő embereknek sokkal inkább tanúkra van szükségük, mintsem tanítókra."*

Az ökumenikus lelkiséget leginkább az jellemzi, hogy képes összeforrasztani a mai karizmatikus lendületet a múlt kiterjedt keresztény örökségével. Képes újra felfedezni hagyományaikat – és nem pusztán az én egyházi hagyományaimat, hanem a többi egyház hagyományait is – a Lélek mai működésének fényében. Nemrég írtam egy könyvet: „A Lélek éneke" címmel, amelyben a „három hangon éneklő" Lélek jelenik meg: a katolikus, az ortodox és a protestáns.

A Szentlélek balzsama

Néhány gyógymóddal kapcsolatos megjegyzéssel fejezném be gondolataimat, annál is inkább, mivel Krisztus Testének gyógyításáról esik szó. Az Új Pünkösd és a karizmák megtapasztalása gyógyító kegyelem az egész krisztusi Test számára, amely iránt nagy felelősséggel tartozunk. A Szentlélek az a nagy „orvosság", amely meg fogja gyógyítani Krisztus Testét sebeitől. Van egy néger spirituálé, amelyet nagyon szeretek. Így hangzik: *„Van egy balzsam Gileadban, amely meggyógyítja a sebzett lelkeket."* Gilead úgy jelenik meg az Ószövetségben, mint egy illatos kenőcseiről és balzsamjairól híres hely (lásd Jer 8,22). Ahogy a dal is jelzi, a valódi balzsam – amelynek Gilead balzsama csak egy előképe – maga a Szentlélek. Gyakorlatilag ez a balzsam a kölcsönös megbocsátáson keresztül „működik" és mi hálával tartozunk II. János Pál pápának, aki igen merész példáit adta a keresztény egyházak közötti bocsánat kérésnek. Azt mondtam, hogy a Szentlélek a nagy „orvosság" az egyház sebeinek gyógyítására. A karizmák megtapasztalása ugyancsak hozzájárulhat a keresztények közötti új egység megvalósításához, bármilyen felekezetről is legyen szó. Az apostolt hallgatva, aki az összes csodálatos karizmát megemlíti: prófétálás, tanítás, csodatevés, stb. (lásd 1Kor 12-14) – bárki csalódottnak érezheti magát, azt gondolván, hogy ő nem birtokol egyet sem ezen adományok közül. Ám figyeljünk csak oda arra, amit Szent Ágoston mond: *„Ha szereted az egységet, ha szereted az egyházat, akkor az, amit birtokolsz, nem egy apró dolog, mert ha bárki bármikor adományban részesül Krisztus Testében, akkor az az adomány éppúgy a tiéd is lesz! Tegyél félre minden irigységet és akkor mindaz, ami az enyém, a tiéd is lesz; és ha félre teszed az irigységet, akkor mindaz, ami a tiéd, az enyém is lesz!"* (János evangéliumának magyarázata, 32,8)

A Krisztus Teste iránt érzett szeretet megsokszorozza a karizmákat és az adományokat, és az egyes ember adományát mindannyiunk ajándékává teszi. Az egyik egyház tehetségét az összes többi egyház tehetségévé teszi. Assisi Szent Ferenc mondta egyszer: *„Boldog az a szolga, aki Isten másokban megnyilvánuló munkájának örvend, mintha csak Isten rajta keresztül munkálkodott volna."* Én még hozzáteszem: boldog az a keresztény ma, aki képes örülni annak, amit Isten más egyházak hívein keresztül visz véghez, mintha csak a saját egyházában tette volna azt meg.

Raniero Cantalamessa OFM

Ezek közül legnagyobb a szeretet

Azt mondják, hogy ha meg akarod ismerni egy ember szívét, akkor figyelj oda, hogy mit mond, amikor a halálán van. Az idő ilyenkor rövid. Nincs idő körülményeskedésre. Az emberek ilyenkor arról beszélnek, ami a legjobban foglalkoztatja őket, ami a legfontosabb számukra.

Az utolsó vacsorán Jézusnak mindössze néhány igen értékes órája volt tanítványai számára. Hároméves közös utazásuk a végéhez közeledett, és a tanítványok kis csoportjának komolyan szembe kellett néznie vezetője halálával. Bizonyára még nagyon sok dologról beszélhetett volna Jézus a tanítványainak. Megemlíthetett volna még jó néhány módszert a betegségek gyógyítására vagy a gonosz lelkek kiűzésére. Arra is felhasználhatta volna azokat az utolsó órákat, hogy segítséget nyújtson apostolainak a gyerekcipőben lévő egyház megszervezéséhez. Tanácsokat adhatott volna arra nézve is, hogy hogyan vitatkozzanak a farizeusokkal. Természetesen ezek mind nagyon fontos dolgok voltak. Jézus mégsem vette elő egyik témát sem. Inkább arra használta fel ezt az utolsó közös étkezést barátaival, hogy valami sokkal alapvetőbbről beszéljen velük: *„Amint az Atya szeret engem, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben."*

A Mester számára a szeretet volt a legfontosabb. Elmondta nekik, hogy minden parancsolat közül a legfontosabb, hogy Istent szeressék, a második pedig, hogy felebarátjukat szeressék. Tudta, hogy ha tanítványainak sikerül befogadniuk ezt a legalapvetőbb, de egyben legnehezebb erényt, akkor minden egyebet idejében megkapnak. Ennek az ellentetje is igaz: ha az egyház nem szeretne, akkor bármi, amit tesz, nem bírna jelentőséggel.

A szeretet Istentől való. Egyenesen az Ő szívéből árad. Ez Isten lényege. Istennek minden cselekedete szeretetből származik. Ha komolyan gondoljuk, hogy közel akarunk kerülni Istenhez, akkor a szeretethez kell közel kerülnünk. Az egyház és az egyes keresztény ember átalakulóban van Isten hasonlatosságára. Ha a szeretet ugyanaz, mint Isten, akkor nekünk is szeretetté kell válnunk.

A szeretet az egész emberi nem egyetemes kívánsága. Arra lettünk teremtve, hogy szükségünk legyen rá, és csak akkor teljesedünk ki, ha birtokoljuk a szeretetet, engedjük, hogy átalakítson és végül továbbadjuk azt. Emberi létünk nem lehet teljes e nélkül az életünkben működő erény nélkül.

Istent és másokat szeretni az egyetlen útja annak, hogy megtaláljuk emberi sorsunk beteljesülését.

Mégis ugyanannyira, amennyire szükségünk van szeretetre, el is hárítjuk azt. Vannak bűnös vágyaink, vágyakozunk a figyelemre vagy a biztonságra csak azért, hogy kiábránduljunk, amikor felfedezzük, hogy amire az életünket felépítettük, az nem a szeretet, hanem egy meghamisított érzés. A szeretet tökéletes leírását Pál apostol adja meg a korintusiakhoz írt első levelében: *„A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha el nem múlik."*

Pál leírásából látjuk, hogy a szeretet több egy röpke érzelemnél. Erősebb, mint egy hullámzó érzelmi lángolás. Mélyebb a felszínes érdeklődésnél. Megbízható, erős, megfontolt és állhatatos. A szeretetben benne van Isten összes képessége.

Ha a szeretet, Isten igazi szeretete megérint egy embert, akkor meghökkentő változás következik be. Nagyon sok olyan bűnös van, akiből Isten szeretetének érintése után szent lett. Milliók vannak, akik megtörtek, sebzettek és szűkölködők voltak és megérintette

őket Isten gyöngéd és egyben hatalmas szeretete. Isten áthidalta a szakadékot és az emberi szívben és lélekben lévő ürességet betöltötte.

A Mester minden igazi követőjének magáévá kell tennie ezt az igazságot, vagy inkább engednie kell, hogy az igazság birtokba vegye őt. Pontosan úgy, ahogy Jézus intette Pétert arra, hogy ha nem engedi meg, hogy Ő, a Krisztus megmossa Péter lábait, akkor nem lehet közösségben Vele, ugyanúgy mindazok, akik nem engedik meg a Mesternek, hogy megfürdesse őket az Ő szeretetében, nem fognak megmaradni Mellette.

Sokan közülünk akadályokat éreznek a szeretet ajándékának befogadásában. Sok ember úgy érzi, hogy nem méltó a szeretetre. Mások igen nehezen ismerik be, hogy nekik is szükségük van a szeretetre. Ismét mások megelégszenek egyfajta ál-szeretettel, és nem érdekli őket az igazi ajándék befogadása.

Isten szeretete irányunkban mégis hatalmas. Át fog törni minden akadályt. El fog hallgattatni minden kifogást. Le fog csendesíteni minden lázadót. Csak annyit kell tennünk, hogy az isteni Szeretethez kiáltunk, elismerjük, hogy szükségünk van rá, és akkor egészen közel jön hozzánk és beköltözik emberi lelkünkbe.

Mégis, nem az a beteljesülés, hogy pusztán befogadjuk az isteni Szeretetet. Át is kell adnunk magunkat a szeretet által keltett cselekedeteknek. Meg kell engednünk Istennek, hogy cserélje le, ami cserére szorul bennünk, vegye el azt, amire nincs szükségünk, gyógyítsa meg azt, ami gyógyításra szorul és tanítsa meg azt, amire még égető szükségünk van.

Engedd te is, hogy a Szeretet hatással legyen rád!

Azonban még a belső változás sem a végállomás. Hogyha már egyszer Isten szívéből kiáradt rád és megváltoztatott téged, akkor itt az ideje, hogy te is tovább áraszd azt mások felé. Ne bátortalanodj el, hogyha úgy érzed, hogy képtelen vagy másokat szeretni. Inkább bízzál az isteni Szeretet erejében, és valld be előtte gyengeségedet! Kérd meg az Urat, hogy Ő szeresse általad a többi embert, mivel te nem tudod ezt megtenni magadtól. Isten az ilyen becsületes és alázatos imát szereti. Igen gyorsan fog válaszolni neked, és olyan édes szeretetet fog kiárasztani rajtad keresztül mások felé, hogy nem leszel képes megtartani azt a szívedben, hanem utat fogsz engedni a továbbfolyásának afelé az ember felé, akinek szüksége van az isteni Kegyelem folyójára.

Ez a tétel megbízható: előbb át kell engednünk magunkat a szeretetnek, meg kell változnunk a szeretet hatására és végül meg kell osztanunk másokkal is a szeretetet. Ha így teszünk, akkor annak a szeretetnek a sodrásába helyezzük magunkat, amely egyenesen Isten szívéből árad, és amely tovább sodor bennünket afelé az ember felé, akinek ugyancsak nagy szüksége van Isten érintésére. Fogadja hát be minél több szív ezt az isteni Szeretetet rajtad keresztül, és te is örvendj annak a tevékenységnek, amit a saját szívedben folytat!

Jim Murphy

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

Hogyan tovább, Istenem?

Ezt a kérdést teszem fel számtalanszor, immár 24 éve. Akkor is, amikor a kétségbeesés és elkeseredés lett úrrá rajtam – és ma is, amikor már béke és hála tölti be a szívemet.

1975-öt írtunk. Negyvenegy évesen rá kellett jönnöm, hogy férjemnek házasságon kívüli kapcsolata van. Négy lányunk közül a legfiatalabb, aki akkor még középiskolás volt (a három idősebb pedig egyetemista) fedezte fel, amikor édesapját több ízben más hölgy társaságában látta, amit férjem akkor még titokban akart tartani.

Ami ilyenkor történni szokott, a kérdések, a felelősségre vonások részemről napról napra zúdultak felé, éveken keresztül.

Eddig mindketten gyakorló katolikusok lévén, érthetetlen és megmagyarázhatatlan volt számomra az egész.

Első ösztönös reakcióm a felháborodás, a gyűlölet az illető hölggyel szemben, azonkívül pedig az önvád volt.

„Mit kellett volna, és mit kell másképp tennem, hogy ez ne folytatódjon?"

Hiszen szépen kezdődő szerelmi házasság volt a miénk. Nem akarom magam mártírként feltüntetni, hiszen nem vagyok én sem hibátlan, és a férjemnek is van sok jó tulajdonsága. Az oltárnál viszont azt fogadtuk, hogy jóban, rosszban kitartunk egymás mellett, amíg a halál el nem választ.

Töprengés, kétségbeesés, panaszkodás a munkahelyemen, sírás, elkeseredés, reménytelenség, és még sorolhatnám, mi minden lett rajtam úrrá hosszú évekig.

Nem találtam a helyem. Bolyongtam, imádkozni nem tudtam, maró szívfájdalmat éreztem, ami csak nagyon lassan és fokozatosan csillapodott.

Nem akarom folytatni – aki már volt hasonló helyzetben, el tudja képzelni!

Úgy éreztem: elhagyott Isten.

1989-ben nyugdíjas lettem. Sok minden történt közben. Szüleim meghaltak, lányaink férjhez mentek. Ezek az események némileg eltereltek figyelmemet személyes problémáimról, de a fájdalom és az elkeseredés megmaradt. Ketten maradtunk. Hivatalosan nem váltunk el – csak ágytól, asztaltól, amíg ő fel nem számolja a kapcsolatát.

Próbáltam a vasárnapi szentmiséken, havi gyónások alkalmával – amit eddig is gyakoroltam – kicsit közelebb kerülni Istenhez, mert kezdtem érezni, hogy erre van szükségem. Testvérekre, közösségre vágytam, akik jó hatással vannak rám.

Most, ha visszagondolok, veszem észre, hogy Isten nem hagyott el, hanem nagyon is a tenyerén hordott.

1994-ben úgy adódott, hogy hatvan évesen részt vettem egy Szentlélek-szemináriumon. Azóta kezdtem egészen más szemszögből látni a sorsomat. Rájöttem, hogy ezek a megpróbáltatások, szívfájdalmak, amikben részem volt, szükségesek voltak ahhoz, hogy közelebb kerüljek Istenhez. Bár körülményeim férjemmel kapcsolatban semmit sem változtak – én megváltoztam, amit a Szentlélek ajándékának köszönhetek.



Azóta közösségem van, ahol hetente kétszer is összejövünk, kicseréljük gondolatainkat, Szentírás olvasunk, majd együtt imádkozunk, énekelünk az Oltáriszentség előtt.

Igaz, személy szerint én nem számolhatok be semmilyen misztikus tapasztalatról, különös, rendkívüli érzésekről. Viszont elmondhatom, hogy most már teljes nyugalom, béke és boldogság tölt el nap mint nap.

Isten kegyelméből több külföldi zarándokúton vettem részt, amelyek mind jobban megerősítettek hitemben. Naponta szentmisén veszek részt, ahol az Úr Jézust a szívembe fogadom, és fokozatosan, az Ő segítségével sikerül megszabadulni apróbb hibáimtól is. Teljesen átadtam az életemet. Nap mint nap felajánlom az Úrnak férjemet, gyerekeinket, vőinket, unokáinkat, és semmi harag nincs a szívemben. Ezt saját erőmből nem tudtam volna megtenni!

Most még inkább várom, hogy indítást kapjak: mi az én feladatom a továbbiakban az imán kívül, és mit vár tőlem az én Istenem? Biztos vagyok benne, hogy továbbra is vezetni fog.

Minden évben részt veszek egy vagy két lelkigyakorlaton.

Amit egyre inkább tapasztalok az az, hogy Isten szeret – úgy szeret engem, ahogy vagyok! Semmi nem kedvetlenítheti el, semmi sem bátortalaníthat el!

Nem csak engem szeret, hanem valamennyiünket. Nekünk csak el kell fogadnunk ezt a szeretetet és a Szentlélek ajándékait. Ki kell nyílnunk, oda kell figyelnünk! Le kell vetnünk régi emberünket, teljesen Rá kell hagyatkoznunk, és végtelen sok ajándékot kapunk!

Persze a napi dicsőítést, elmélkedést, imádkozást nem szabad abbahagyni! Nekem már eddig is sokat segített ebben a Szűzanya – akinek közbenjárását naponta kérem –, különösen amióta Medjugorjéban voltam.

Erősen hiszek ebben, és abban is, hogy akik Istent teljes szívükből szeretik, azoknak mindent a javukra fordít, és azt is megmutatja: hogyan tovább!

Ezért mondom minden nap: dicsőség az Úrnak!

Emília

„Áldott legyen az Úr mindennap!
Üdvösségünk Istene hordoz minket.
A mi Istenünk szabadító Isten,
s az Úr a halálból is kivezet minket."

(Zsolt 67,20-21)

Az utolsó idők

Támadásra indul-e az Istentől való egészen feltűnő eltávolodás következtében Krisztusnak és Egyházának ellensége?

És nincs-e okunk félni, hogy éppen napjainkban van fokozatosan készülőben, terjedőben és előretörőben valami ilyen aposztázia?

Nem törekednek-e csaknem mindenhol a világon, különösen éppen napjainkban, szinte szakadatlanul itt és ott, ezen vagy azon a helyen jobban vagy kevésbé, feltűnően vagy feltűnés nélkül, a legszembeötlőbben és ijesztőbben éppen a legcivilizáltabb és leghatalmasabb országokban – nem törekednek-e a kereszténység elutasítására?

Nem hirdetik-e egyre jobban, hogy a nemzetnek, mint olyannak, semmi köze sincs a kereszténységhez, hogy az mindenkinek pusztán saját lelkiismereti ügye? Ez pedig azt jelenti, hogy hagyjuk kiveszni az igazságot a világból anélkül, hogy törekednénk megőrizni azt a mi időnkben és továbbadni az utánunk következőnek.

Nem törekednek-e erőteljesen és egyformán az összes országokban arra, hogy megfosszák hatalmától és kiforgassák helyzetéből Krisztus egyházát?

Nem igyekeznek-e lázasan és állandó tevékenységgel a közügyekben a kereszténység szükségességének eltüntetésére?

Így a bíróságon a Bibliára tett eskü kiszorítása azzal az ürüggyel, hogy túl szent a mindennapi élet ügyeihez, ahelyett, hogy nagyobb tisztelettel és nagyobb illendőséggel való alkalmazásáról gondoskodnának?

Nem kísérlik-e meg a kereszténység nélküli nevelést, vagy ami vele egyértelmű, az összes vallási előírások fokozatos megszüntetését?

Nem kísérlik-e meg a mértékletességnek és a belőle származó erényeknek hit nélküli, pusztán a hasznosság elveire épülő, egyesületek útján való elérését? Nem kísérlik-e meg, hogy a **hasznosságot** és nem az **igazságot** tegyék az állami rendszabályok és törvények rendelkezéseinek céljává és irányítójává?... Nem kísérlik-e meg, hogy megfosszák a Szentírást más magyarázatokat kizáró, egyedüli értelmétől (jelentésétől), s nem népszerűsítik-e azt a gondolatot, hogy százféleképpen is egyformán jól értelmezhető, vagyis más szavakkal, hogy egyáltalában nem értelmes dolog, holt betű és mellőzhető?

Nem kísérlik-e meg teljesen kiküszöbölni a kereszténységet, amennyiben külső vagy tárgyi, amennyiben előírásokban jelentkezik vagy írott szavakkal kifejezhető? Nem akarják-e belső érzelmeinkre korlátozni és így figyelembe véve, hogy érzelmeink mennyire változékonyak, tünékenyek, nem kísérlik-e meg ténylegesen a kereszténység kiirtását?

Bizonyos, hogy napjainkban a gonosz összeesküvésével állunk szemben, aki a világ minden részén rendezi csapatait, szervezkedik, intézkedik, Krisztus Egyházát mintegy hálóba zárja és előkészíti az utat az általános elszakadásra tőle. Megszüli-e vajon ez a nagy aposztázia az Antikrisztust, vagy pedig halasztódik-e ez még, amint késedelmeskedik már oly régen, nem tudjuk; azonban mindenesetre a Sátántól ered és a halált leheli ez az aposztázia összes jeleivel és eszközeivel együtt. Távol legyen mindannyiunktól, hogy azokhoz a balgákhoz tartozzunk, akik a minket körülfogó hálóban fennakadnak! Távol legyen tőlünk, hogy megtévesszenek a szép ígéretek, melyekbe a Sátán elrejti mérgét! Azt gondoljátok, oly ügyetlen a mesterségében, hogy nyíltan és világosan kér titeket a csatlakozásra az Igazság elleni hadjáratában? Nem; csalétekkel kínál, hogy megkísértsen. Ígér polgári szabadságot, ígér egyenlőséget, ígér jó üzletet és jólétet, ígéri az adók csökkentését, ígér reformot. Ezeken az utakon titkolja el előttetek műve természetét, melybe be akar titeket fogni, megkísérel titeket világi és egyházi elöljáróitok ellen megnyerni. Vagy ígért felvilágosultságot – kínál ismeretet, tudományt, bölcseletet, kínálja a látókör kitágulását. Gúnyolódik az elmúlt időkön, gúnyolódik minden intézményen, mely tiszteli a múltat. Sugallja, hogy mit mondjatok és azután hallgat rátok, dicsér és bátorít. Azt mondja, hogy emelkedjetek fel a magasba. Megmutatja, hogyan válhattok mintegy istenekké. Aztán kacag, tréfálkozik és bizalmas lesz veletek; kézen fog, ujjait a tiétekbe kulcsolja, megragadja és azután az övéi vagytok.

...Nem meddő emlékeznünk rá, hogy egy csodálatosnak nevezhető világrendben élünk állandóan. Nem

azt akarom ezzel bizonygatni, hogy betű szerinti értelemben vett csodák történnek manapság mindennap, hanem azt, hogy jelenlegi állapotunk a gondviselés útjának egy része, mely csodálatosan fog végződni. A várakozások egyes részleteikben... lehetnek igazak vagy helytelenek, az Antikrisztus azonban, akárki vagy akármi legyen, jönni fog. Csodálatos dolgok vannak készülőben. A régi római birodalom nem a múlté. A Sátán, ha meg van kötve, csak egy időre van leláncolva; a jó és gonosz harca nem fejeződött be. Ismétlem, amikor a dolgok jelen állapotában a nevelés fő céljául azt tekintik, hogy a természetfölötti dolgokat lerázzuk magunkról, amikor azt kívánják, hogy nevessünk és gúnyolódjunk mindenen, amit nem látunk, azt mondják, hogy mindenben csak az ismert és felderített dolgokkal számoljunk és minden állítást a tapasztalat próbakövén vizsgáljunk meg, azt kell vélnem, hogy nagy, gondviselésszerű jelentőségű, mintegy ellensúlyozásul a kor gonosz törekvéseivel szemben az Antikrisztusról, mint jövendő természetfölötti hatalomról való látomás.

És azután kétségtelenül hasznosnak kell lennie, gondolatban visszafelé és előre: az evangéliumi idők kezdetére és végére, Krisztus első és második jövetelére tekintenünk. Azt szükséges megértenünk, hogy ugyanabban a helyzetben vagyunk, amelyben az első keresztények voltak, ugyanazzal a friggyel, papi renddel, szentségekkel és kötelességekkel – az szükséges, hogy valónak érezzük a rég elmúlt dolgok állapotát –, hogy érezzük: bűnös világban, bűnben fetrengő világban élünk, hogy felfogjuk a helyzetünket, miszerint tanúságtevők vagyunk benne, hogy gáncs és szenvedés az osztályrészünk benne – úgyhogy nem szabad meglepődnünk, ha minket érnek ezek, hanem egyfajta kegyes kivételnek kell tekintenünk, ha nem érnek. Szükséges, hogy éber legyen a szívünk, mintha láttuk volna Krisztust és apostolait és láttuk volna csodáikat – hogy éberek legyünk a reményre és várjuk az Ő második jövetelét, kutassunk utána, sőt vágyakozzunk utána, hogy lássuk annak jeleit, gyakran és sokat gondolva a jövendő ítéletre, állandóan foglalkozva a gondolattal és elmélyedve benne, hogy egyénileg fogunk megítéltetni. Mindezek kétségtelenül az igaz és üdvözítő hit cselekedetei. A Jelenések Könyvének és az Írás más jövendőmondó részeinek az az egyik lényeges haszna, hogy fellebbentik a fátyolt szemünk elől, hogy felnyitják a világ arculatát takaró burkot és napról napra, mikor megkezdjük és befejezzük, míg felkelünk és felüdülünk: az Isten közöttünk emelkedő trónját láttatják meg velünk, fölségét és ítéleteit. Fiának állandó közbenjárását a választottakért, azok megpróbáltatásait és azok győzelmét.

Az angyal így magyarázza meg Szent Jánosnak látomását az igéző nagy parázna asszonyról, ki megtéveszti a föld lakóit: *„Az asszony, akit láttál, az a nagy város, mely a föld királyai fölött uralkodik"* (Jel 17,18). ...És ezután ezt mondja Szent János: *„Egy erős angyal követ vett föl, olyant, mint egy nagy malomkő és a tengerbe veté, mondván: Ily erővel döntetik le Babilon, az a nagy város, és többé már nem találtatik meg"* (Jel 18,21). ...Babilon Rómának s a bűn és hiúság világának jelképe, Róma viszont szintén akármely más város, vagy a büszke és csalárd világ jelképe lehet. Az asszony éppúgy jelenti Babilont, mint Rómát... és egyúttal valamivel többet, mint Rómát, azt, ami még jönni fog. A Szentírásban a különböző nagyvárosok istentelenségük és romlottságuk miatt magát a világot jelképezik. Végüket oly képekben írja le, melyek a maguk teljességében csak a világ végére alkalmazhatók; a nap és hold elsötétülnek, a föld megremeg és a csillagok lehullanak az égről (Iz 13,10, stb.). Urunk jövendölésében Jeruzsálem pusztulása is egybekapcsolódik minden dolgok végével (Mt 24,4 s köv.). Mivel tehát pusztulásuk nagyobb és kiterjedtebb ítéletet jelképez, hasonlóképpen a Jelenések Könyvének fejezetei távolabbi beteljesedést jelenthetnek, nem Rómában, hanem magában a világban vagy valamely más nagyvárosban, amelyre nem tudjuk ma azokat vonatkoztatni; vagy vonatkozhatnak a világ összes nagyvárosaira együttesen és a bennük uralkodó szellemre, telhetetlenségükre, fényűzésükre, független, vallástalan szellemükre...

Ez int bennünket, hogy ne osztozzunk bűneikben és bűnhődésükben – hogy amikor a vég elérkezik, ne találtassunk merőben e világ és nagyvárosai gyermekeinek; oly hajlamúaknak, véleményűeknek, szokásúaknak, mint amilyenek a bűnös városokban találhatók. Ne találtassunk az emberi társadalomhoz tapadt szívűeknek és általa alakított gondolkozásúaknak – hogy ne találjon minket Bíránk az utolsó napon mindazokkal az alacsonyrendű érzelmekkel, elvekkel és szándékokkal, melyekre a világ ösztönöz, hiúságokon járó gondolatokkal, melyek nem emelkednek magasabbra saját kényelmünk vagy hasznunk tekintetbe vételénél; fennhéjázó megvetéssel Egyháza szolgái, egyszerű hívői iránt, magas rang és állás szeretetével, a világ tündöklésének és divatjának bámulatával, az előkelősködés szeretetével, értelmünk erejében való bizakodással, önmagunknak természetünkké vált nagyrabecsülésével és az ellenünk tanúskodó bűnök száma és utálatossága iránti teljes vaksággal.

J. H. Newman

A teremtés megfordulása

Kezdetben teremtette Isten
a mennyet és a földet.
Sok millió év után azonban
végre elég okos volt az ember.
Azt mondta: Ki beszél itt Istenről?
Jövőmet magam veszem
a kezembe.
Kezébe vette,
és megkezdődött
a Föld hét utolsó napja.

Az **első nap** reggelén

az ember elhatározta,
hogy szabad és jó, szép és boldog lesz.
Többé nem lesz Isten képmása,
hanem ember.
És mert valamiben hinnie kell,
hitt
a szabadságban és a szerencsében,
a tőzsdében és a haladásban,
a tervezésben és a biztonságában.
Biztonságáért
a lába alatti talajt
megtöltötte rakétákkal és atomtöltetekkel.

Az utolsó idők **második napján**

elpusztultak a halak az iparvizekben,
a madarak
a vegyszergyárak permetében,
amit a hernyóknak szántak,
a vadnyulak
az utak ólomfelhőiben,
a kutyák
az ólomfestékkel színezett piros kolbásztól,
a heringek
a tengeren úszó olajtól
és a tengerbe süllyesztett szeméttől.
Mert a szemét „aktív" volt.

A **harmadik napon**

elszáradt a mezőn a fű
és a lomb a fákon,
a moha a sziklákon
és a virág a kertekben.
Mert az ember
maga készítette az időjárást és osztotta
szét az esőt pontosan terv szerint.
Csakhogy kisebb hiba csúszott
a számítógépbe, amely az esőt elosztotta.
Mire a hibára rájöttek, megfeneklett
uszályok
borították a szép Rajna kiszáradt medrét.

A **negyedik napon**

a négymilliárd emberből három
elpusztult.
Egyesek attól a betegségtől,
amit az ember maga tenyésztett ki.
Valaki elfelejtette a tenyészüveget becsukni,
pedig a kórokozók milliárdjai csak a következő
háborúra készültek.
És a gyógyszerek
nem segítettek.
Habár régóta
hatniuk kellett volna bőrkrémekben
és szépítőszerekben.
Mások éhenhaltak,
mert valaki eldugta
a gabonatárolók
kulcsait.
És káromolták az emberek az Istent,
mert úgy emlékeztek,
hogy Ő tartozik nekik a szerencsével.
Ennyit jelentett a számukra a jó Isten!

Az **ötödik napon**

az életben maradottak megnyomták
a piros gombot,
mert veszélyben érezték magukat.
Tűz vette körül a Föld-golyót,
a hegyek égtek,
a tenger elpárolgott,
a városok betonvázai
feketén meredeztek és füstöltek.

Az angyalok pedig az égből látták,
mint válik a kék bolygó vörössé,

majd piszkos barnává,
és végül hamuszürkévé.
És félbeszakították
tíz percre éneküket.

A hatodik napon

kialudt a fény.
Por és hamu takarta el
a Napot, a Holdat és a csillagokat.
És az utolsó svábbogár,
amely egy rakétabunkerben
még életben maradt,
elpusztult a rettenetes hőségtől,
ami még ide is behatolt.

A hetedik napon

nyugalom volt.
Végre.

A Föld puszta és üres volt,
és sötétség honolt
a száraz földkéreg
repedései és hasadékai fölött.

És az ember szelleme
lidércként lebegett
a „káosz" felett.

Mélyen lent,
a pokolban azonban
az ember
érdekfeszítő történetéről meséltek
egymásnak az ördögök,
aki a maga jövőjét a saját kezébe vette –
és kacajuk felhangzott
egészen az angyali karokig.

(Jörg Zink nyomán)

Lelkiismeret-vizsgálat a szeretet szerint

Amikor lelkiismeretedet megvizsgálod, fontos, hogy a szerető Isten jelenlétébe helyezed magad. Ő, aki megbocsátotta Zakeus csalásait, Magdolna paráznaságát, a jobb lator lopásait és talán a gyilkosság bűnét is, hogy ne bocsátana meg neked is! Ő szeret téged és segíteni akar neked! Fogadd szívedbe bocsánatát és bocsáss meg magadnak is, hogy nem tudtál olyan lenni, amilyen szerettél volna.

Mi legyen a mérték, amihez újra és újra hozzá méred az életedet? Lehet a tízparancsolat is, de mi az Újszövetségben élünk, ezért jobb, ha a szeretet főparancsához méred az életedet. Mert ha Jézus követője vagy, nem elég azt mondani: „nem loptam", hanem meg kell vizsgálni, „adtál-e" a rászorulónak. A szeretet arra késztet, hogy **mindennap** tedd a jót, légy segítőkész környezeted felé. Az alábbi lelkiismeret-vizsgálati pontok a szeretet köré csoportosulnak.

Milyen mértékben szereted Istent, embertársaidat és önmagadat? Az erre a kérdésre adott válasz dönti el, hogy boldog vagy-e, tudsz-e másoknak boldogságot adni és végül, hogy örökre boldog leszel-e Isten Országában.

Jézus olyan szeretetről beszél, amely teljes szívből, minden erőből és teljes elméből való (Lk 10,27). Ez azt jelenti, hogy minden erőt, figyelmet, akaratot össze kell szedni, hogy a szeretet ne csökkenjen, hanem mindennap megvalósuljon, sőt növekedjen az életedben. Ez mutatja meg, hogy jó édesanya, jó mérnök, jó földműves, jó munkás, jó szerzetes, jó pap vagy-e. Mert ha a legfontosabb hiányzik belőled, semmit sem ér az életed (1Kor 13,2) és minden fáradozásod hiábavaló!

Lelkiismeret-vizsgálat

Kérdd a Szentlélek világosságát, hogy fölismerd bűneidet (nem keresve mentő körülményeket) és, hogy igazán meg tudd bánni azokat (a megváltozás szándékával)! Nézd végig az életedet és a másokkal való kapcsolataidat, **főleg a szeretetparancs szerint:**

- mert a szeretet a mi Urunk, Jézus Krisztus főparancsa (Mt 22,37);
- mert a szeretet elfogadása és továbbajándékozása személyiséged kibontakozásának kulcsa;
- mert a szeretet boldogságod forrása;
- mert a tettekben megnyilvánuló szeretet az utolsó ítélet mércéje (Mt 25,31-46).

- Ha igazán szereted az Urat, vajon figyelsz-e rá napi elfoglaltságaid közben?
- Szívesen beszélgetsz-e Vele a napi imáidban? Megteszed-e azt, amit kér tőled?
- Igyekszel-e örömet szerezni Neki? Kéred-e vezetését, tanácsát, segítségét?
- Mi életed alapvető irányultsága: szeretetből fakadó, folyamatos ajándékozás vagy önzésből fakadó folyamatos szerzésvágy, birtokolni akarás?
- Tudsz-e jószívű, türelmes, segítőkész lenni a körülötted élő emberek iránt?
- Tiszteled-e feleséged/férjed, gyermekeid, barátaid személyiségét, szabadságát, vagy szeretnéd rabságban tartani őket, akaratodat érvényesíteni fölöttük? Törekszel-e gyermekeidnek örömet szerezni?
- Ha megbetegszik valaki, törődsz-e vele, segíted-e vagy talán elmenekülsz tőle?
- Elfogadod-e önmagadat? Nem élsz-e vissza testi adottságaiddal és képességeiddel: túlzott szellemi- és fizikai megterhelés, túlzott szexuális érdeklődés (filmek, újságok, tévé, video, stb.), túlzott étel-, ital-, kávéfogyasztás, dohányzás? Szereted-e magadat annyira, hogy megfelelő mértékben pihensz, dolgozol, elkerülöd a lustaságot és a túlzott tévénézést?
- Szereted-e magad annyira, hogy gondoskodsz képességeid, személyiséged fejlődéséről, egészséged megőrzéséről? Milyen a keresztény értékrended? Kész vagy-e arra, hogy a teljes szexualitást csak a házasságon belül éld meg? Szexuális vágyaidat a lélek uralma alatt tartod-e, törekszel-e magasabb szintre emelni a szolgáló szeretet, imádság, alkotás és önmegtagadás által?
- Hálát adsz-e rendszeresen imádságaidban Istennek azokért az ajándékokért, amelyeket Tőle kaptál?
- Van-e benned neheztelés, harag, elutasítás családod vagy rokonságod egyes tagjai iránt?
- Önmagaddal szemben van-e benned harag, elutasítás, önvád, kicsinyhitűség?
- Figyelsz-e a másik emberre? Elkerülöd-e a csúnya beszédet, hazugságot, megszólást, éles kritikát? Visszaélsz-e mások bizalmával? Féltékenységgel, lopással, veszekedéssel megbántasz-e másokat?
- Ha igazán szereted a másik embert, keresed-e az alkalmat, hogy szolgáljad, segítsed, vigasztaljad, megerősítsed? Ha lelki problémái vannak, van-e időd meghallgatni őt?
- Észreveszed-e fájdalmait, örömeit? Van-e benned vendégszeretet?
- Együttérzel-e vele szomorúságában? Anyagilag segíted-e azt, aki szükséget szenved?
- Segíted-e, hogy megtalálja Istent, vagy élete igazi célját? Legyőzöd-e gőgös elzárkózásodat?
- Előfordult-e, hogy elutasító, lekezelő, rosszindulatú, irigy, gúnyolódó voltál valakivel szemben?

Vizsgáld meg, mi az a terület, ahol szeretetvágyad sérülést szenvedett!

- Lehet, hogy nem kaptál elég figyelmet, megértést, szeretetet szüleidtől, testvéredtől, barátaidtól?
- Esetleg csalódást okoztak, lenéztek, kigúnyoltak, mellőztek, nem ismerték el értékeidet?
- Lehetetlen alaknak, csúnyának, bolondnak mondtak, aki nem viszi semmire az életben?
- Kérdd gyógyulásodat ezekre vonatkozóan Jézustól, aki szeret és értékesnek tart téged!

Vizsgáld meg a gonosz lélek hatásait is életedben!

- Van-e valami, ami megkötözi lelked szabadságát: divat, evés-ivás, szex, pénz, siker, okkult játékok vagy tanfolyamok: reiki, jóslás, szellemidézés?
- Vannak-e hosszabb lehangolódásaid, félelmeid, szorongásaid, nyugtalan álmaid?
- Vannak-e hamis vallási hiedelmek benned: reinkarnáció, stb.?
- Kérdd Jézustól szabadulásodat!

Milyen területen tudnál azonnali, konkrét lépéseket tenni lelki szabadságod érdekében?

- Például valakitől bocsánatot kérni, a házasságon kívüli/előtti szexuális kapcsolatot abbahagyni, evést-ivást mérsékelni, tévét ritkábban nézni, stb.? Helyes értékrendet és napirendet felállítani? Akivel szemben eddig elutasító voltál, irányában az elfogadás első lépéseit megtenni?

Katona István

GYERMEKEID TALÁLKOZTAK MÁR A SZENTLÉLEKKEL?

Életem alakulásának meghatározó eseményei, fordulópontjai Isten irgalmas, megbocsátó szeretetének megtapasztalásához és személyes vezetéséhez fűződnek. Ez pedig nem lenne lehetséges a Szentlélek nélkül, akivel mint a Szentháromság élő tagjával egy Élet a Lélekben szemináriumon találkoztam először. Ő az, aki segített nekem az Igazság megismerésében, a helyes út választásában. Ő az, aki erőt ad, „tüzessé teszi ajkainkat" és szívünket, aki Jézus melletti elkötelezettségre vezet, gyógyít és megtisztít. Egyszóval: ha tartalmas, értelmes életet akarunk élni, azaz, ha **élni** akarunk, akkor nélkülözhetetlen.

Családban élek, férjem is elkötelezett keresztény. Van három, óvodáskorú gyermekünk, akik a hittel eddig személyes példákon keresztül találkozhattak imaközösségben, családban, illetve szentmisék, ünnepek alkalmával az egyházban. Hamarosan eljön az idő, amikor templomi vagy iskolai hitoktatás keretében ismerkedhetnek meg az Evangélium alapjaival. Férjem és én természetesen arra vágyunk, hogy ehhez hiteles emberek által, vonzó módon juthassanak hozzá. Ez azonban még mindig csak a kezdet. Bármilyen jó is az alapozás, bármennyire igaz és hiteles is az eléjük élt és adott példa, a Jézus melletti személyes döntést nekik kell meghozniuk valamivel később, iskoláskortól kezdődően. Ehhez többnyire segítségre van szükségük, amit szülők, nevelők, ifjúsági vezetők, lelkivezetők révén kaphatnak meg. Az ő számukra jelentet meg most a Marana Tha 2000 Kiadó egy könnyen áttekinthető, kiváló kézikönyvet: **Ken Wilson és Dave Mangan: Élet a Lélekben gyermekeitek számára** címmel.

A könyv három fő részből áll. Az első két rész arra hívja fel figyelmünket, hogy Isten számára a mostani fiatal nemzedék is nagyon fontos, kiválasztott nemzedék. Célja van életükkel, nagy dolgokra akarja felhasználni őket. Ehhez azonban előbb meg akarja ismertetni magát velük – a teremtésben, saját Fiában, Jézus Krisztusban, az Ő Igéjében és az Ő Lelkében.

A fejezetek bemutatják Isten felénk irányuló szeretetét és vágyát arra, hogy személyes kapcsolatba léphessen velünk. Tárgyalja a könyv azokat a lépéseket, amelyek közelebb visznek, és azokat is, amelyek eltávolítanak Istentől. Vonzó módon mutatja be az új életet, amely vár ránk, ha elfogadjuk Isten barátságát, Jézust mint életünk Urát és a Szentlelket, mint társunkat és vezetőnket az úton. Újabb fejezetekben a szerzők konkrét javaslatokat adnak a már említett témák szemináriumformájában történő továbbadására, a megfelelő környezet kiválasztására, stb. Saját vezetői tapasztalataik és hallgatók tanúságtételei teszik egészen világossá a szerzők mondanivalóját és a könyv céljait.

Végül egy külön rész tartalmazza a szeminárium hetei alatt átelmélkedésre szánt, és a korábbi részben tárgyalt témákhoz kapcsolódó napi elmélkedéseket a fiatalok számára. Ezek az elmélkedések rövidek, világosak, a lényegre összpontosítanak és rendkívül szemléletesek. Napi 10-15 percet igényelnek.

Végezetül egy kedves idézettel szeretném a figyelmetekbe ajánlani ezt a könyvet, amely különösen megragadott az olvasása során:

David (az egyik szerző) és felesége, Barbara életét teljesen megváltoztatta a Szentléleknek az a kiáradása, amit 1967-ben a Duquesne Egyetem lelkigyakorlatán megtapasztaltak. De sokat tűnődtek azon, hogy gyermekeik is ugyanilyen módon megtapasztalhatják-e a Lélek működését. Manganék sokszor beszéltek gyermekeiknek Isten szeretetéről. Velük együtt jártak templomba és vettek részt imatalálkozókon. Családként együtt imádkoztak. De nem tudták, hogy mit várhatnak el a gyermekektől.

Az ApCsel 2,39-ben fel van jegyezve, hogy Pünkösd ígérete „nektek és gyermekeiteknek" szól. Lehetséges volna a gyermekek számára, hogy megismerjék azt, amire John Wesley úgy utalt, mint a Lélek jelenlétének „belső tanúságára"? Meg tudják-e kapni Istentől az erőt, hogy Krisztus életét éljék?... Nem tudták, mi fog történni, de úgy gondolták, érdemes lenne megpróbálni. Így azután elkezdték ezt a gyermekek szintjére alakított szemináriumot. A gyermekek többnyire odafigyeltek, megértették az alapvető szempontokat, sőt igen jó kérdéseket is feltettek.

Azután elérkezett az a nap, amikor együtt imádkoztak a gyermekekkel, akik határozott formában elfogad-

ták Krisztust Megváltónak és Úrnak, és imádkoztak azért, hogy eltöltse őket a Szentlélek. Barbara és David ámultak azon, hogy a gyermekek milyen gyorsan és könnyen reagáltak. Egyenként odamentek mindegyik gyermekhez, vezették őket a bűnbánati és önmagukat felajánló imában, majd rájuk tették a kezüket, hogy megkapják a Lélek ajándékait. Ez az élmény láthatólag nagyon mély benyomást tett az ifjabb Davidre, aki akkor még óvodába járt. Néhány nappal az imatalálkozó után játszott a kis húgával, Ann-nel, aki kétéves lévén nem vett részt a beszélgetéseken és az imádkozásban a család többi tagjával. Barbara egyszer csak a következő, figyelemreméltó párbeszédet hallotta:

David beszélt húgának Isten szeretetéről, és hogy milyen jó volt „Jézust a szívembe hívni". Ann odaadóan figyelt. Ekkor a bátyja két székecskét helyezett el egymással szemben, és leültek. A kisfiú megfogta a leányka kezét és megkérdezte: „Be akarod-e fogadni Jézust most a szívedbe?" Ann bólintott. David segített neki egy egyszerű ima elmondásában, kérve, hogy Ann mondja utána a szavakat. Azután megkérdezte, hogy meg akarja-e kapni a Szentlelket. Ann ismét bólintott. Az ifjú evangelista ismét imádkozott és javasolta húgának, hogy imádkozzon nyelveken, amit ő maga is elkezdett. Ann szépen utánozta őt.

Barbara később megkérdezte a férjétől: „Igaz lehetett ez?" Férje azt válaszolta: „Nem tudom... de miért ne?"

Valóban, miért is ne? Hiszen az ígéret „nektek és gyermekeiteknek" szól!

Fierer Zsuzsa

Tartalomjegyzék

Floyd McClung: Hogyan gyógyítja meg Isten a megsebzett szíveket? 3

Raniero Cantalamessa: Gyógyítsuk meg Krisztus Testének sebeit! 7

Jim Murphy: Ezek közül legnagyobb a szeretet 9

Emília: Hogyan tovább, Istenem? . 10

J. H. Newman: Az utolsó idők 12

Jörg Zink nyomán: A teremtés megfordulása 14

Katona István: Lelkiismeret-vizsgálat a szeretet szerint 15

Fierer Zsuzsa: Gyermekeid találkoztak már a Szentlélekkel? 17

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053, Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: **Fehérváryné Merényi Ágnes**
Készült a **GÖDI PRINT Kft nyomdájában**
Felelős vezető: **Lakatos Imre**
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Az **Országos Katolikus Karizmatikus Kongresszus** helye a Budapest Sportcsarnok, ideje: október 10. Előadók: Jose H. Prado Flores és Onezimo Zapedó püspök, aki a gyógyítás karizmáját megkapta. A napi program a szokásos módon kezdődik, délelőtt 9-től dicsőítés, tanítás, délután szentmise és dicsőítés.
- Az **„Élet a Lélekben" szemináriumot** 16 hétre bővítettük, melynek első 8 hete október 4-én, hétfőn lesz, „Bevezetés a misztikába" címmel. A második 8 hét 2000 február első hétfőjén kezdődik. A második 8 hétre csak azok jelentkezhetnek, akik elvégezték a **„Bevezetés a misztikába" szemináriumot.** Ez utóbbit azoknak is ajánljuk, akik szeretnék hitüket elmélyíteni, és azoknak is, akik már elvégezték az „Élet a Lélekben" szemináriumot. – A gyülekezés október 4-én este fél hétkor lesz a Pesti Ferences templom külső folyosóján (Ferenciek tere 9.). A szemináriumot vezeti: Katona István.
- A Linn-féle **„Gyógyító szeminárium"** október 6-án kezdődik. Gyülekezés este fél hétkor a Pesti Ferences templom melletti folyosó külső részén.
- **Gyermekek részére (7-15 éves) „Élet a Lélekben" szemináriumot** szervezünk. Előzetes jelentkezés az Emmausz Irodában (Reviczky u. 9.). A kísérő szülőknek ugyanabban az időben külön foglalkozás lesz. A tanítások előre láthatólag október 9-én, szombaton délután 3 órakor kezdődnek majd.
- Augusztusban megjelentettük **Ken Wilson és Dave Mangan: „Élet a Lélekben gyermekeitek számára"** című könyvét. Kapható az Új Ember könyvesboltban (Ferenciek tere 7-8) és az Emmausz Irodában (Reviczky u. 9.).

Címlap belső fotó: Szabó Róbert,
Hátlap belső fotó: Kalla Viktória, *Hátlap fotó:* Fehér Márta

Az újságban a 3. oldalon található rajzot **Tóth Mariann** készítette, melyet Kalla Viktória: Szelíd fényekről álmodom c. verses kötetének (Marana Tha sorozat 76.) illusztrációiból választottuk.





A pap Jézus Krisztus életét folytatja ezen a világon. Belép Isten szédületes vállalkozásába. Mert „Isten nemcsak megteremtette és kormányozza a világot, hanem belé akar hatolni, teljesen átjárni és belülről tökéletesen átalakítani". (Halász Piusz)

Ezért küldte el Jézus Krisztust és általa a Szentlelket. A pap hivatása, hogy lelket vigyen abba, ami csupán üres forma, test, keret. Isten örök bölcsességét sugározza változó korok, változó eszméibe és értékrendjébe. Vállalja, hogy árasztani fogja Isten szeretetét mindabba, ami a szeretet hiánya miatt sötét, reménytelen és kétségbeejtő.

A pap vállalja, hogy az emberek szívébe fellobbantsa a hit tüzét... lelkesedést az el nem múló értékek iránt. Segít megszabadulni a bűnök kötelékeiből és megízleltetni az Istenben való „bőséges élet" jó ízét (Jn 10,10). Olyan embertípus ő, aki „lényegénél fogva másokért él". (Halász Piusz) Nem egy munkakörnek vagy eszmének szenteli az életét, hanem az emberek üdvözítésének. Hogy akivel csak találkozik, annak megnyissa a szívét az örök boldogság előtt.



100 Ft

Áldjad, lelkem az Urat,
és egész bensőm dícsérje szent nevét!
Áldjad, lelkem, az Urat,
és ne feledd, mennyi jót tett veled!
Megbocsájtja minden bűnödet,
és meggyógyítja minden gyöngeséged,
Megmenti az életed a pusztulástól,
kegyelemmel és irgalommal koszorúz.

Zsolt 103,1-4

